

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE LICA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991. GODINE
/grb Ujedinjenih nacija/

INFORMACIJE O SVEDOKU

Prezime: STOPARIĆ

Ime oca: Mihajlo

Ime: Goran

Nadimak: Šida

Pol: Muški

Datum rođenja: 17. januar 1968.

Mesto rođenja: Sremska Mitrovica

Adresa:

Telefon:

Kod kuće:

Na poslu:

Nacionalnost: Srbin

Veroispovest: Pravoslavna

Jezik/ci: Bosanski/Hrvatski/Srpski

Jezici korišćeni tokom razgovora: Engleski i srpski

Trenutno zanimanje: Invalid, u penziji

Datum/i i mesto razgovora: Hag, Holandija

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE LICA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991. GODINE
/grb Ujedinjenih nacija/

IZJAVA SVEDOKA GORANA STOPARIĆA PO PRAVILU 89(F)

1. Zovem se Goran STOPARIĆ. Rođen sam u Šidu 17. januara 1968. Odrastao sam u Šidu. Nisam oženjen i nemam dece. Završio sam srednju školu za poljoprivrednu mehanizaciju u Šidu 1986. Na služenje vojnog roka u JNA sam otišao 1987. Vojni rok sam služio u Prištini 1987. gde sam bio obučavan na pešadijskom izvidanju. Proveo sam godinu dana u vojsci i stalno sam bio u Prištini.
2. Nakon odsluženja vojnog roka radio sam sa mojim ocem u njegovoj građevinskoj firmi do maja 1991. Nisam se bavio politikom niti sam bio član SKJ /Savez komunista Jugoslavije/.
3. Maja 1991, nakon događaja u Borovom Selu, u kojima nisam učestvovao, otvorena je kancelarija u lokalnoj mesnoj zajednici u Šidu. Ta kancelarija se zvala TO /Teritorijalna odbrana/ SBZS /Slavonija, Baranja, Zapadni Srem/. TO SBZS je uz podršku SRS /Srpska radikalna stranka/ preko medija pozivala narod da se pridruži dobrovoljačkim jedinicama. U maju 1991. SRS je imala dve kancelarije u Šidu. Jedna se nalazila u kući Milenka PETRIĆA zvanog Čiča dok je druga kancelarija je bila ustupljena od strane opštine i nalazila pored prostorija SPS-a /Socijalistička partija Srbije/.
4. Bilo je 19 vojvoda SRS-a. Da bi postao vojvoda morao si da imaš 500 dobrovoljaca pod svojom kontrolom. Polovina vojvoda je bila iz Srbije. Ostali su bili lokalne vojvode iz Hrvatske i Bosne.
5. Kao i hiljade ostalih Srba i ja sam bio privučen tom nacionalističkom ideologijom i negde u julu 1991. sam se pridružio dobrovoljcima. Otišao sam u kancelariju Teritorijalne odbrane i oni su tražili da vide moju vojnu knjižicu. Da sam imao pečat koji potvrđuje da imam ratni raspored ne bi mogli da me prime, ali pošto nisam imao taj pečat primljen sam kao dobrovoljac. U Teritorijalnoj odbrani su mi rekli da ću da biti na frontu kao član TO – SBZS. Ja sam, u stvari, bio raspoređen u TO i dobio sam staru uniformu JNA.
6. Status dobrovoljca TO je trajao nedelju dana. Nakon toga sam dobio vojni poziv od JNA. Na pozivu je naznačeno da moram da se javim 1. gardijskoj brigadi JNA i tako sam postao dobrovoljac 1. gardijske brigade.

7. U avgustu 1991. u Đeletovcima sam prvi put video Slobodana MEDIĆA zvanog BOCA. On je imao grupu dobro obučених ljudi. Oni su tamo bili privatno i imali su novu i modernu opremu. Bilo ih je dvadesetak. Tad nisam znao ko je sponzorisao BOCU i njegove ljude, ali sam kasnije shvatio da su, kada je formirana jedinica Škorpioni, oni bili pod komandom DB /Državna bezbednost/ Republike Srbije.
8. Dok sam bio u Šidu, Boca me je pozvao da se pridružim Škorpionima, na šta sam ja pristao. Štab Škorpiona je bio u Đeletovcima. Postao sam instruktor u Škorpionima i komandir njihove specijalne izviđačke jedinice.
9. Saznao sam da su Škorpioni specijalna jedinica DB-a, formirana kao pomoćna jedinica Crvenih beretki na sastanku održanom između Mihalja KERTESA, Duleta FILIPOVIĆA, Slobodana GRAHOVCA (ministar odbrane Republike Srpske Krajine - RSK), Radovana STOJIĆIĆA zvanog Badža i Raje BOŽOVIĆA u Novom Sadu. Možda su i neki drugi ljudi bili prisutni. Ovaj sastanak je održan otprilike tri meseca pre mog priključenja Škorpionima.
10. Crvene beretke su bile baza, kostur svih specijalnih jedinica DB-a. Ostale jedinice, poput Škorpiona, bile su pomoćne. Ostale pomoćne jedinice za koje znam bile su: Sivi vukovi iz okoline Zvornika; CSB /Centralna bezbedonosna služba/ iz Doboja; Arkanovi Tigrovi; Vukovi iz Vučjaka i Guje pod GUMAREVOM komandom. Škorpioni i Arkanovi Tigrovi su bile glavne snage. Kada su 1995. Arkanovi Tigrovi raspušteni, pola ih je prebačeno u JSO. GUMAREVI ljudi su se takođe priključili JSO-u nakon Erdutskog sporazuma. Pored specijalnih jedinica MUP-a, tu su bile i specijalne jedinice VRS-a, obezbedene od strane DB-a. Kad god su se osnivale specijalne jedinice u Bosni, pojavljivao se bar jedan čovek iz Crvenih beretki koji bi im "poklanjao" opremu od DB-a. Frenki je rekao otprilike to isto na video snimku svečanosti u Kuli.
11. Pripadnici svake od ovih jedinica – koje su bile najbolje opremljene jedinice u ratu – na levom ramenu nosili su amblem sa mačem i četiri "S". Sve ove jedinice su bile na platnom spisku DB-a. "Unutrašnja obeležja" jedinica poput Tigrova, Sivih vukova ili oznaka Škorpiona bila su na desnom ramenu. Takođe smo imali oznaku Škorpiona na svojim crvenim beretkama. Jedinice SAJ-a su, takođe, imale oznaku sa četiri "S". Svi u JSO-u su nosili crvene beretke. Samo oko 50% ljudstva u pomoćnim jedinicama je imalo prava da nosi crvenu beretku; samo instruktori, komandiri i istaknuti pripadnici su mogli nositi crvene beretke. Pravilo je nalagalo da se to pravo mora zaslužiti.
12. Baza Tigrova se nalazila u Erdutu; Crvene Beretke, koje su kasnije postale JSO, bile su u Iloku, a Škorpioni u Đeletovcima. Svi smo bili smešteni uz samu granicu sa Srbijom. Blisko smo saradivali. JSO /Crvene beretke su bili vodeći. Išli su u akcije zajedno sa Tigrovima i Škorpionima, ali Tigrovi i Škorpioni nikada nisu išli zajedno u akciju.
13. Dok sam sa Škorpionima bio u Đeletovcima, redovno su nas posećivali operativci DB-a Srbije i donosili nam bilo kakvu opremu koja nam je trebala. Takođe su

nam donosili platu u kovertama. Nije postojala Državna bezbednost RSK, nego samo DB Srbije, sa isturenim odeljenjem u Krajini. Imali su lične karte DB Srbije. Svaka dva ili tri dana, dolazili bi ljudi iz DB-a Šid da nas posete, a dolazili bi i operativci DB-a iz Beograda. Uniforme smo dobijali iz fabrike Mileta DRAGIĆA. On čak i danas pravi uniforme i za vojsku i policiju.

14. Škorpioni su imali dve čete – jednom je komandovao Bocin brat a drugom jedan meštanin. Moj prvi zadatak se sastojao u obučavanju vojnika ove dve čete i odabiranju 30 najboljih vojnika, u cilju formiranja specijalnog izviđačkog voda, udarne snage ove jedinice. Odmah sam dobio radnu knjižicu u kojoj je stajalo da sam zaposlen od strane Naftne industrije Krajine, i data mi je visoka plata; Škorpioni su zauzvrat obezbeđivali naftna postrojenja te firme. Takođe smo dobili plate od DB-a Srbije, a ja sam dobijao i treću platu, lično od Boce.
15. Kada sam ja stigao, u Škorpionima je bilo oko 200 ljudi: otprilike polovina ljudi je imala predhodnog iskustva, a polovina nije.
16. Naređenje je izdato sa vrha da 60% našeg ljudstva treba da bude iz RS i RSK, a 40% iz Srbije. To je zbog toga da bi čelni ljudi u Srbiji uvek mogli da poreknu vezu između Škorpiona i Srbije. Oni bi uvek mogli da tvrde da su ovo bile specijalne snage RS-a i RSK-a, a da su ljudi iz Srbije koji su bili među njima bili samo dobrovoljci.
17. Pošto je formirana izviđačka grupa, mene su postavili za komandira ove specijalne jedinice iz sastava Škorpiona. Izveštaje sam podnosio majoru BOCI. BOCA je podnosio izveštaje Legiji, MRGUDU, FRENKIJU, i na kraju, STANIŠIĆU.
18. U Deletovcima smo izgradili ceo kompleks zgrada Štaba, uključujući zgrade za smeštaj, kuhinje, teretane, itd. Naše troškove su pokrivali DB i Naftna industrija Krajine, koja nam je obezbeđivala najviše novčanih sredstava. Škorpioni su mi izdali vojnu knjižicu sa mojom fotografijom i činom. U knjižici je pisalo da sam pripadnik Državne bezbednosti MUP-a Srbije. U mojoj vojnoj knjižici nije pisalo RSK, pisalo je Republika Srbija. Takođe, na osnovu nje sam imao ovlašćenje da izuzimam vozila i opremu za vezu kako se potreba ukaže; ovo isto ovlašćenje imali su pripadnici DB-a. Rečeno nam je da primamo iste plate kao ostali pripadnici Crvenih beretki. Ali mi smo, zapravo, primali više jer nas je sponzorovala i naftna kompanija. Platu smo uvek primali u gotovini.
19. Neposredno posle formiranja izviđačke jedinice, raspoređen sam na izviđačke aktivnosti u Hrvatskoj. Obično, dok smo izvidali, trudili smo se da ne ubijemo nijednog pripadnika HVO-a /Hrvatsko veće obrane/. Ali postavljali smo mine tamo gde smo mislili da se kreću i postavljali smo zasede. Kada bi došlo naređenje da se ljudi zarobljavaju, i to smo radili. Prirodna granica između RSK i Hrvatske je bila reka Bosut i mi smo izvodili operacije na njihovoj strani reke. Nekoliko puta smo izveli izviđačke akcije za druge brigade, na primer, oko Belog Manastira, Osijeka, i prema Vinkovcima.

20. Jedinice VRSK /Vojska Republike Srpske Krajine/ bi tražile da mi izvodimo izviđačke misije za njih. Sećam se da smo izvodili operacije za specijalne jedinice VRSK-a, to jest, za njihovu vojnu policiju. General LONČAR iz VRSK-a je uvek tražio naše usluge. Čak smo mu dali i opremu kada je formirao vlastitu izviđačku jedinicu. Kada je LONČAR dolazio u našu bazu, morao je prvo da nas obavesti; to je bilo kao da nas posećuje neki potpukovnik. Nikad nam nije komandovao. On zapravo nama nije bio važan. Kad bi dolazio, to bi bilo sa molbom, a ne sa naredenjem.
21. Naredenja za operacije smo primali direktno od MRGUDA, ministra odbrane RSK-a. VRSK bi tražila pomoć od naše jedinice preko MRGUDA ili direktno preko BOCE, ako bi ga komandant VRSK-a lično poznavao. BOCA je imao nadležnost da nas pošalje na izvršenje lokalnih operacija. Ali za dalje operacije, BOCA je uvek morao da ide preko Beograda. Svako jutro, imali smo sastanak u njegovoj kancelariji i on bi nam određivao zadatke za taj dan. Ja sam uvek prisustvovao tim sastancima. Ponedeljkom je održavan poseban sastanak samo sa izviđačkom jedinicom, gde bi nam izdavao naredenja za celu nedelju.
22. Kad god bi BOCA išao na sastanke u Beograd, MRGUD bi išao sa njim. On je podnosio izveštaje FRENKIJU i STANIŠIĆU.
23. Iz Hrvatske smo dva puta išli da se borimo u Bihać u Bosni i Hercegovini (2003,84).
24. Kasnije, oko dve nedelje pre pada Srebrenice, BOCA mi je rekao da Škorpioni ponovo idu u Bosnu i Hercegovinu, ovaj put u Sarajevo. Jedna četa i jedna izviđačka jedinica su otišle. TOMIĆ je bio komandir izviđačke jedinice. TOMIĆ me je zamenio kada sam otišao. Samo sam išao da pomognem, kao što me je BOCA zamolio.
25. Nekoliko dana nakon pada enklava Srebrenice, Goražda i Žepe 1995, sve jedinice DB-a bile su povučene iz reona Srebrenice. Ponovo sam napustio jedinicu.
26. Takozvana blokada prelaska vojne opreme u RS (Republika Srpska) u Bosni i Hercegovini je možda bila ozbiljna u početku, ali u praksi, to je bilo samo za međunarodnu zajednicu. U praksi, hiljade kamiona je noću prelazilo iz Srbije u RS.
27. Nakon što sam napustio Škorpione, proveo sam neko vreme kod kuće, dok me nije kontaktirao jedan inspektor DB-a u Šidu, koji mi je rekao da će se rat uskoro završiti i da će sve ljudstvo koje se dobro pokazalo biti stavljeno u jednu specijalnu jedinicu. Rekao mi je da odem u hotel "Omorika" na Tari i da nazovem jedan broj koji mi je dao. Učinio sam ono što mi je on rekao i neko me je pokupio i odveo u hotel "Tara" na planini Tari. Dobio sam sobu u hotelu "Tara" i sutradan sam se sastao sa jednim inspektorom iz DB-a. Upitao me je da li sam osuđivan. Nisam bio osuđivan i rekao sam mu da to ne bi predstavljalo problem, sve i da jesam. Otprilike 50-60 nas okupili smo se kod hotela "Tara". Dobili smo trenerke sa oznakom MUP-a. Postali smo rezervni pripadnici JSO. Kada su prozvali moje

ime, činilo se da znaju za moju prošlost u jedinici DB-a pod nazivom Škorpioni. Znali su moj čin i verovatno su me proverili. Potpisao sam ugovor na šest meseci, a posle par meseci sam potpisao ugovor na tri godine sa Crvenim beretkama/JSO. Jedinica se u ugovoru zvala JSO – Jedinica za specijalne operacije Državne bezbednosti Srbije – i na ugovoru se nalazio znak 4 "S" sa mačem i vukom. Takođe se tu nalazio i pečat JSO.

28. U Crvenim beretkama ostao sam do potpisivanja Erdutskog sporazuma i mirne integracije istočne Slavonije. Odradio sam samo jednu operaciju sa JSO. To je bilo u RSK, između Šida i Vinkovaca. Nakon operacije, komanda je odlučila da smanji broj ljudi u JSO-u. Svako ko je to hteo mogao je da raskine svoj ugovor, što sam ja i odlučio da uradim. Ali, potpisao sam ugovor o tome da budem u rezervi JSO i mogli bi me pozvati ako im budem potreban u slučaju rata.
29. Po napuštanju Jedinice za specijalne operacije (JSO), što je bilo krajem 1995, neposredno pre potpisivanja Erdutskog sporazuma, vratio sam se u svoj grad Šid gde sam, kako mi je i rečeno, vratio oružje i opremu u logor za obuku Crvenih beretki zvani "Pajzoš", nedaleko od Iloka.
30. Zatim sam sa svojom devojkom Tanjom otvorio kafić "Baby blue" - nalazio se na prizemlju kuće Tanjinog dede, gde smo živeli. To je bilo poznato okupljalište bivših pripadnika Škorpiona i MUP-a (policajaca). Velik broj pripadnika Škorpiona živeo je u Šidu i njegovoj okolini.
31. Broj terorističkih napada protiv pripadnika MUP-a na Kosovu bio je porastao i mnogi su smatrali da je rat neminovan. Antiterorističke akcije srpskih snaga protiv albanskih terorista na Kosovu su bile u porastu tokom 1998. godine. Bili su poznati kao Oslobodilačka vojska Kosova (OVK). Situacija na Kosovu je bila glavna tema razgovora u mom kafiću.
32. Sećam se da sam 1998. video kako se pripadnici MUP-a vraćaju sa svoje smene na Kosovu s velikim svotama novca i nakita. Bilo je jasno da su novac i nakit pokrali na Kosovu.
33. Više policajaca je sugerisalo da bi trebalo da im se ponovo pridružim i učestvujem u akciji na Kosovu. Uvek bih odvrtao da sam previše zauzet poslom.
34. Godine 1999, nekoliko dana pre nego što je NATO počeo da bombarduje Srbiju, u mojoj kući me je posetio Boca zajedno sa svojim telohraniteljima. Nisam bio kod kuće tako da je razgovarao s mojom devojkom Tanjom. Ona ga je isterala iz kuće. Ostavio joj je svoj broj telefona i rekao joj da mu se javim.
35. Međutim, sreo sam ga nekoliko minuta kasnije i s njim razgovarao. Rekao je da će "Jenkiji" žestoko napasti Srbiju i da sam potreban. Rekao mi je da se stara jedinica Škorpiona ponovo osniva, ali da će se ovaj put pripojiti Specijalnoj anti-terorističkoj jedinici (SAJ) MUP-a Srbije. Nisam ništa rekao Boci tom prilikom. Nisam se s njim složio niti sam mu protivrečio u pogledu svog ponovnog pristupanja.

36. Vratio sam se u svoj kafić. Bio je pun pripadnika Škorpiona. Boca im se svima obratio sa svojim predlogom. Bio je prisutan i Milovan Tomić. On mi je bio prijatelj i bivši kolega iz Škorpiona s kojim sam se ranije borio. Milovan mi je dao neku beležnicu sa uputstvima koju mu je dao Boca, u koju je trebalo da upišem imena lica koja žele da kao dobrovoljci pristupe Škorpionima radi akcije na Kosovu. U stvari, istoga dana kad smo odlazili na Kosovo, predao sam tu beležnicu Petru Petraševiću, zvanom Pera, koji je imao sličnu takvu beležnicu u koju je zapisivao imena ljudi koji su ponovo pristupili Škorpionima.
37. Zapisao sam imena dobrovoljaca. Boca mi je kasnije telefonirao i pitao me koliko imena imam na spisku. Moj spisak je sadržavao preko stotinu imena. U Šid su kao dobrovoljci dolazili čak i Srbi iz Hrvatske. U stvari, oko 70 posto pripadnika Škorpiona koji su otišli na Kosovo bili su dobrovoljci iz Šida. Rekao sam Boci da ne mogu da idem na Kosovo. Izgovorio sam se time da sam prezauzet oko kafića. Boca je rekao da ne budem glup ni lud i dodao da im trebam. Rekao je da Tomić ne može sam da vodi izvidачku jedinicu. Za Tomića se znalo da mu ginu ljudi u borbi. Boca je rekao da će mi, ako neću da se prijavim dobrovoljno, lično uručiti poziv za mobilizaciju u Šidu.
38. Boca mi je rekao da će nas u 17:00 časova sledećeg dana u blizini parka u Šidu čekati tri autobusa i da treba da budem tamo s dobrovoljcima Škorpiona. (Toga dana, 24. marta 1999, zvanično je započeo rat NATO-a). Bocin telohranitelj Pera Petrašević organizovao je da se dobrovoljci tamo sastanu.
39. Sutradan sam s Tomićem u 17:00 časova otišao do parka. Tu su se nalazili civilni autobusi s civilnim vozačima. Većina stanovnika grada Šida došla je da nas isprati. Kad su svi bili u autobusima, krenuli smo ka Bocinoj kući u Novom Sadu. Treći autobus nije bio pun. Svi smo bili u civilnoj odeći. Tu je bilo oko 120 muškaraca. Velik broj dobrovoljaca nije imao nikakvo borbeno iskustvo i nije prošao nikakvu obuku. Bio sam iznenađen što će nas pripojiti Specijalnoj anti-terorističkoj jedinici (SAJ). Koliko sam ja znao, SAJ je sastavljen od policajaca – obučenih anti-terorističkih specijalaca. Koliko mi je poznato, tada su prvi put dobrovoljci bez obuke trebali da deluju uz SAJ.
40. Po dolasku u Bocinu kuću, pridružili su nam se Boca, njegov brat Dragan i neki drugi dobrovoljci. Boca i njegov brat su bili u uniformama. Tu je bio još jedan čovek kog sam iz perioda ranijeg službovanja znao po imenu Mrgud. Bio je u civilnoj odeći. Jedan BMW sa beogradskim registarskim tablicama bio je parkiran ispred Bocine kuće. U autu su bila dvojica ljudi u civilnim odelima za koje pretpostavljam da su bili Mrgudovi telohranitelji. On je svojevremeno bio ministar odbrane RSK-a. Ne znam koja je tada bila njegova uloga, ali znam da je bio u DB/MUP-u i pretpostavljam da je verovatno organizovao ponovno osnivanje Škorpiona. On je oduvek bio njihov pristalica. Tri autobusa su zatim krenula prema Beogradu. Mrgud se vozio ispred njih u BMW. Boca je bio sledeći, u svom džipu. Nismo putovali u konvoju zbog NATO-a, već međusobno udaljeni po nekoliko minuta. Ukupno je bilo oko 120 dobrovoljaca. Svima nam je rečeno da ne nosimo svoju staru ili ličnu vojnu opremu, jer je pre odlaska na Kosovo

trebalo da nam daju uniforme i naoružanje. Ja sam sa sobom poneo jedan par svojih infracrvenih naočara, tzv. "elektronske oči".

41. Autobusi su nas odvezli na jednu poljanu odmah izvan Beograda, južno od grada, u blizini autoputa za Niš. Bio je mrak kad smo stigli. Na poljani su uniformisani policajci bili za radnim stolovima s hrpama uniformi. Bili su na poljani jer je NATO bombardovao vojne baze i baze MUP-a/kasarne. Tu su nam svima izdali po dva kompleta uniformi, pancirke, oznake, rukavice, čizme, itd. Imali smo oznake i Specijalne anti-terorističke jedinice (mač sa četiri slova "S", ćirilčna slova "С") i oznake Škorpiona, na svakom rukavu uniforme po jedan. Imali smo i standardne oznake MUP-a na kapama. Dali su nam maskirne kape kao kape za bejzbol (sa šiltom) sa oznakama MUP-a.
42. Uniforme su bile boje i kroja kao uniforme NATO-a. Jedan komplet uniforme se sastojao od duže jakne i pantalona, a druga vrsta je bio kombinezon s mnogo džepova. Dali su nam i "fantomke" – crne vunene kape s otvorima za oči – koje su se mogle navući na lice poput maske. Neki su više voleli da oboje lice kamuflažnim bojama, a neki su preko lica nosili maskirne mreže koje su im visile preko šlema. Sve su nam to izdali.
43. Zbog situacije sa NATO-m i činjenice da se očekivalo da se pojavimo na našem odredištu (koje nam je u to vreme bilo nepoznato) pre svitanja, nismo se tamo dugo zadržali. Autobusi su obrađivani brzo, jedan po jedan. Kad bi dobrovoljci dobili svoje komplete, vratili bi se u autobus i on bi, nakon što bi se napunio, krenuo. Zatim bi se prelazilo na sledeći autobus. Putovali smo u civilnoj odeći. Tada nam još nisu izdali oružje, ali ono se prevozilo se u svetloplavom kamionu koji nas je pratio. Vozili smo se autoputom za Niš, u pravcu juga, prema Kuršumliji. Ni ovog puta nismo putovali kao pravi konvoj. Oficiri Specijalne anti-terorističke jedinice su nas pratili u džipovima, kao i Boca. Mrgud je sa svojim telohraniteljima ponovo putovao svojim BMW.
44. Odvezli su nas autobusima u hotel u Prolom banji, smeštenoj nekoliko kilometara severno od Kosova. Stigli smo tu oko 05:00 časova. Mrgud nas je uveo u hotel, gde su nas rasporedili u sobe. Sobe su bile udobne. U tom hotelu se nalazila pozadinska baza Specijalne anti-terorističke jedinice.
45. Ostali smo tu dva dana. Uniforme smo raspodelili tako što smo ih međusobno razmenjivali kako bismo dobili odgovarajuću veličinu. Imenovani su komandiri vodova i jedinica i drugo osoblje. Mene su tada zadužili da novim regrutima pokažem i naučim ih šta su osnove uličnih borbi i borbi od kuće do kuće, da ih naučim kako se koriste granate za čišćenje kuća, itd. Oko 50 posto dobrovoljaca nije imalo nikakvo borbeno iskustvo. U sledeća 24 sata na brzinu sam sproveo obuku novoregrutovanih pripadnika jedinice. Izdato nam je takode naše oružje i municija. Svi smo dobili automatske puške tipa M70, kalibra 7,62 mm sa pet saržera od po 30 metaka. Bilo je to oružje domaće proizvodnje iz Kragujevca, u Srbiji. Oružje je bilo potpuno novo, namazano mašću i uljem. Trebala su nam dva dana i dve noći da ga dobro odmastimo i očistimo za upotrebu. Izdali su nam i ručne bacače raketa, zolje i granate. Oružje nam je izdao Srdan Manojlović, bivše

aktivno vojno lice JNA i bivši pripadnik Škorpiona. Pomagao mu je njegov sin Peda.

46. Nakon što smo napustili Prolom Banju, odvezli su nas prema Kosovu i Podujevu. Još uvek nismo znali koje nam je odredište, ali ubrzo nakon toga zaustavili smo se u Đavoljoj Varoši, gde je Boca upoznao komandante jedinica sa predstojećom misijom. Trebalo je da nas razmeste u Podujevo, gde su, prema Boci, pola grada kontrolisali Srbi. Naš zadatak je bio da "očistimo drugu polovinu". Mislio je pod tim da u potpunosti uspostavimo kontrolu. Produžili smo zatim prema Podujevu, gde smo stigli između 15:00 i 16:00 časova.
47. Zaustavili smo se kod policijske stanice u Podujevu. Bila je uništena u bombardovanju NATO-a. Vozili smo se dalje još jedan kilometar i autobusi su se zatim zaustavili i mi smo izašli napolje. Budući da je bilo kasno posle podne, Boca nam je rekao da u praznim lokalnim kućama sami potražimo gde ćemo da noćimo. Izvršavanje zadatka je trebalo da počne sledećeg jutra. Boca je otišao da podnese izveštaj komandantu Specijalne anti-terorističke jedinice. Međutim, ne znam kome je Boca tačno podneo izveštaj. Pripadnici Specijalne anti-terorističke jedinice stigli su tu pre nas, a lokalni MUP nas je informisao u kom delu grada žive kosovski Albanci.
48. Shvatio sam da se glavni komandant Specijalne anti-terorističke jedinice preziva Trajković, ime nepoznato, ali nisam ga tada video. Trajkovićev zamenik prezivao se Tutinac, ime nepoznato. Tu je bio i jedan viši oficir Specijalne anti-terorističke jedinice u Podujevu poznat samo po nadimku Top. Hijerarhijski je bio ispod Tutinca. Imao je između 35 i 40 godina i činilo se da je u dobroj kondiciji. Kao i svi pripadnici SAJ-a imao je veoma kratku kosu, mislim da mu nije bila tamna.
49. Podujevo je bilo puno jedinica specijalne policije – tu su bile PJP (Posebna jedinica policije) i SAJ, te jedinice lokalnog MUP-a i Škorpiona. Tu nas je bilo oko 500. Mladi pripadnici lokalnih stanica MUP-a u Srbiji raspodeljeni su u Posebnu jedinicu policije na Kosovu, ali su zadatke u sastavu Posebne jedinice policije ustvari vršili pod upravom MUP-a.
50. Kao i ostali, otišao sam s Milovanom Tomićem da pronadem neku prikladnu kuću za noćenje. Pronašli smo jednu kuću. Bila je prljava i neuredna, ali pogodna. Dok sam s Tomićem bio u stražnjoj sobi, video sam kako grupa pripadnika Škorpiona dovodi u dvorište kuće jednu grupu albanskih civila. Saša Cvetan i drugi su u njih uperili puške, gurali ih i vikali na njih.
51. Kao što ću opisati u sledećem dalu, Saša i ostali su ubrzo nakon toga ubili većinu albanskih civila. Načrtao sam i potpisao skicu mesta gde su počinjena ubistva u Podujevu i naznačio gde su stajali i oni koji su tamo bili prisutni, a kojih se mogu setiti. Tokom razgovora od 4. maja 2004. istražitelj Stewart je tu moju skicu obeležio sa "GS-NS-01". Skicu sam potpisao istog dana dole desno. Redigovana kopija skice je priložena uz moju izjavu. Potpisao sam redigovanu kopiju skice danas dole levo. Govoriću o lokacijama nekolicine ljudi prema brojevima ili slovima kojima su obeleženi na skici, a ne koristeći njihova imena.

52. Izašao sam iz kuće da vidim šta se dešava. Albanci su izgledali prestravljeno. Bilo ih je ukupno 19. Među njima je bio i jedan stariji čovek od oko 60 godina, a ostalo su bili žene i deca. U grupi je bilo dvanaestoro (12) dece u dobi od dve do 14 godina. Civile su uveli u kuću, u sobu koju smo Milovan i ja izabrali za noćenje, i tu ih postrojili uza zid. Najmlađi u toj grupi pripadnika Škorpiona po imenu ⑥ pretražio je onog muškarca. Tomić i ja smo ga zaustavili u nameri da pretrese žene. Brinuo sam se šta Cvetan i drugi nameravaju da urade sa civilima, pa sam sa Tomićem civile poslao Boci. Izveo sam Albance napolje i pokazao im gde da idu. Ulica je bila puna policajaca.
53. Čuo sam da je Cvetan ranije pretukao nekog čoveka, nekog albanskog civila, te da je nameravao i da ga ubije, ali ga je u tome zaustavio njegov komandir voda Rajko Olujić.
54. Tomić i ja smo odlučili da pronađemo neku drugu kuću i bili napolju kad smo čuli kako neko viče: "Zašto ste *to* izneli. Vratite *to* u kuću. Kad sutra krenemo – šta se pronašlo, pronašlo se." To nam je vikao jedan policajac. Nije mi bilo potpuno jasno šta misli. Grupa Albanaca se nalazila oko 50-60 metara od nas i tada su je vratili natrag. Nekoliko pripadnika Škorpiona izdvojilo je onog čoveka iz grupe (kasnije sam čuo da su ga ubili u obližnjoj čajdzinici), a žene i deca su se vratili u dvorište kuće koju smo upravo bili napustili i gde su bili Cvetan i njegova grupa.
55. Tomić i ja smo se sklonili u prolaz koji je vodio u sledeću ulicu i nismo daleko odmakli kad sam čuo zvuk paljbe iz automatske puške. Otvorena je vatra iz još automatskih pušaka. Pucnjava je trajala minut, minut i po. Nije se prekidala i bila je veoma glasna. Tomić i ja smo otrčali kroz prolaz natrag prema kući gde smo bili ranije i gde sam video da idu Albanci. Bio sam ispred Tomića. Pokušao je da me zaustavi na kraju prolaza, ali ja sam otrčao na otvoreni prostor okružen kućama.
56. Pucnjava je upravo prestala i video sam kako Saša Cvetan, ②, ③ i ④ stoje u dvorištu ispred nas, tri do četiri metra od zida kuće. Uz rub zida video sam tela albanskih žena i dece koje sam ranije video. Žene i deca nisu davali nikakvog glasa od sebe. Nisu se čuli ni plač ni jauci. Svi su izgledali mrtvi. Neke žene su u naručju držale bebe/decu. Prizor je bio grozan. Vladala je mrtva tišina i čulo se samo kako pomenuta četiri muškarca prazne i menjaju okvire za municiju. Mislio sam da će žene i decu da "overe". To znači da žrtvama prislone cevi na čelo i pucaju. To je garantovalo smrt. Međutim, moguće je da smo ih Tomić i ja svojim brzim dolaskom omeli u tome.
57. Stajao sam nekoliko metara iza ubica i video ⑥ i nekog lokalnog policajca u uniformi. Činilo se da oni nisu učestvovali u streljanju. Na balkonu kuće, iznad mesta događaja, prepoznao sam dva pripadnika Škorpiona: A i B. Brzo su otišli sa balkona i nestali. Odatle su mogli jasno da vide šta se dogodilo.

58. Cvetan, ②, ③ i ④ su pošli prema meni i produžili niz prolaz prema Nebojši Cekiću. Niko nije rekao ni reč. Nisam mogao da verujem šta se dogodilo.
59. Posle ovog incidenta, komandant voda Rajko Olujić naredio je svima da se postroje. Stigao je sanitetski tim i otišao na mesto pucnjave. Jedan aktivni pripadnik SAJ zvan Vuk spasao je iz te hrpe tela bebu koja je još uvek bila živa. Beba je bila ispod svoje majke i tako se zaštitila od metaka. Boca i Tutinac su takođe reagovali na pucjavu i došli. Tutinac je bio veoma ljut i žestoko nas je izgrdio. Plašio sam se da će nas sve pobiti. Rekao nam je da nas "šalju natrag". Pretpostavljao sam da misli da nas šalju natrag sa Kosova, tamo odakle smo došli.
60. Za pola časa svi pripadnici Škorpiona, osim jednog voda, bili su u autobusima, napustili Podujevo i krenuli za Prolom Banju. Svi smo bili potišteni. U autobusu je komandir zvan Brka ustao i ljutio nam rekao: "Koji idioti su to uradili? Ja lično imam četvoro dece – hajde da ih sada streljamo", ili nešto slično tome. Dragan Medić je ustao i rekao: "Ja sam to uradio. Začepi."
61. Kad smo stigli u Prolom Banju i izašli iz autobusa situacija je bila napeta. Boca je održao govor da nas smiri. Sećam se da je izgovorio sledeću rečenicu: "Šta su očekivali, u ratu smo, ljudi ginu u ratu." Oko 30 posto pripadnika jedinice je bacilo puške i otišlo.
62. Mi ostali smo ostali u Prolom Banji pet ili šest dana, a onda je stigao komandant SAJ Trajković. Zahvalio nam se na pomoći i saradnji i rekao nam da idemo kući i uzmemo deset dana odmora. Nakon događanja u Podujevu, smatrao sam da je to neobično. Rekao je da će nas kontaktirati kada to bude potrebno. Rečeno nam je da vratimo oružje, što smo i učinili.
63. Vratio sam se u Šid i deset dana kasnije, mene i druge pripadnike Škorpiona u Šidu i oko Šida posetili su Bocini ljudi, Pera Petrašević i Brka. Rekli su nam da se sutradan u 17:00 časova okupimo na istom mestu kao i pre, u Šidu, blizu parka. Ne pamtim dobro datume, ali računajući od 24. marta 1999, to moralo biti oko 15. - 16. aprila 1999.
64. Sledećeg dana sam otišao na dogovor. Sa mnom je ponovo bio Milovan Tomić. Video sam da se okupilo manje dobrovoljaca iz Škorpiona nego prethodnog puta. Smestili smo se u dva autobusa, koji nisu bili puni. Autobusi su nas tada odvezli u Rumu, gde su nam se pridružili Slobodan Medić, zvan Boca, i njegov brat Dragan. Autobusi su nas odvezli pravo na Kosovo Polje na Kosovu.
65. Trajković se tu smestio u jednoj velikoj kući, koju je koristio kao svoj štab. Tutinac mu je još uvek bio zamenik. U Kosovom Polju sam video velik broj posebnih policijskih jedinica i prepoznao njihove pripadnike iz Kragujevca. Mi, pripadnici Škorpiona, smestili smo se u privatne kuće koje su njihovi vlasnici napustili.

66. Ostali smo tu dva do tri dana. Boca je nekoliko puta išao u Trajkovićev štab radi brifinga pre operacije. Išao sam sa Bocom, ali bih ostao ispred prostorije u kojoj bi se odvijali brifinzi.
67. Dva - tri dana kasnije pripadnici Škorpiona i Posebnih policijskih jedinica odvezeni su kamionom i džipom u Jezerce u opštini Suva Reka. Jezerce znači "malo jezero". Tu smo započeli operacije proterivanja albanskih terorista (OVK) i zauzimanja sela i zaselaka. To se zvalo "čišćenjem". Neka mesta nisu bila ni zaseoci, tu bi bile po kuća ili dve. Premestili smo se zatim severno od Štrpca i započeli operaciju čišćenja u pravcu severoistoka. To je bilo izrazito planinsko područje, tako da smo napredovali i borili se pešice. Sećam se da je tada na tlu bilo mnogo snega. Stanovnici sela Albanci su ili već bili pobešli ili su bežali kako smo mi napredovali. Samo sam iz daljine video civile kako nose svoje stvari. Naišli smo na otpor OVK i vodili oružane borbe, ali oni nisu bili dobro obučena vojska ili sila, i bili smo nadmoćni i u pogledu broja pripadnika i u naoružanju.
68. Nakon što bismo zauzeli zaselak/selo, povukli bismo se obično oko 500 metara dalje. Tada bi pripadnici Posebne policijske jedinice iz pozadine zapalili sve kuće i uništili sve objekte. To je bila namerna taktika kojom su Albancima ili teroristima uništavali zaklon u slučaju da se vrate. Namera je bila da se niko od Albanaca ne vrati svojim kućama. Stoka im je oterana. Jedan pripadnik Posebne policijske jedinice mi je rekao da bi se u kućama prvo zapalile zavese i sofe zbog toga što se to moglo lakše zapaliti i dobro je gorelo, šireći vatru. Za izazivanje požara korišćen je benzin. Nisam video da pripadnici Posebne policijske jedinice koriste "bacače plamena" ili neku drugu opremu za paljenje.
69. Tutinac je bio komandant SAJ-a Škorpiona na terenu. Trajković se nije nikada pojavljivao na terenu tokom tih operacija. Jedinica SAJ/Škorpiona brojala je do 200 pripadnika. Međutim, samo su 20-30 pripadnika izviđačke jedinice bili aktivni bori, ostali su bili angažovani na obezbeđenju područja. Komandanti vodova i jedinica su za vezu koristili motorole. Mi smo koristili stare pozivne znakove Škorpiona, Škorpion 1, Škorpion 2, itd. Taj put na Kosovu nisam nijednom video Mrguda, ali Boca mi je rekao da Mrgud treba da nas snabde nekom "specijalnom" opremom. Istina, tokom prvih nekoliko dana dobili smo infracrvene naočare, pancirke i prigušivače. Pretpostavljao sam da je to ta Mrgudova "specijalna" oprema.
70. Nismo izvodili nikakve zajedničke operacije sa VJ ili JSO. To nam nije bilo potrebno. VJ se zbog NATO nije mogla slobodno kretati danju u svojim tenkovima i vojnim vozilima. Za potrebe granatiranja sela ili nekog položaja OVK naša jedinica je imala minobacače.
71. Dana 1. maja 1999. moja jedinica je dobila zadatak da zauzme jedan predajnik na vrhu planine koji je čuvalo/štitilo oko 50 terorista OVK. Napali smo ih zoljama, ručnim bacačim raketa, i granatama. Odbrana OVK je bila slaba i mi smo zauzeli predajnik. Noćili smo na tom položaju. Predajnik se nalazio na planini ispred sela Budakovo u opštini Suva Reka. Deo terorista OVK je ubijen, a drugi su pobešli.

72. Oko podneva sledećeg dana, 2. maja, neki terorista OVK me je pogodio u desni lakat. Nalazio se u rovu, neka četiri metra od mene. Tomić je pucao u njega i ubio ga. Metak mi je naneo tešku povredu i potpuno mi razneo zglob/kost lakta.
73. Pomoć mi je pružio bolničar SAJ, stavio mi je udlagu na ruku, a zatim su me otpratili u Štrpce na konju, odakle su me džipom odvezli u bolnicu u Prištini. U bolnicu sam stigao to veče u 21:00 čas. Oko bolničkog kruga stražarili su i MUP i VJ, a bilo je i vozila. Dva dana sam bio sam na intenzivnoj nezi, nakon čega su me premestili na odeljenje za pacijente iz specijalnih jedinica MUP-a. U sobi su bila dva pripadnika Posebne jedinice policije iz Kragujevca. Pripadnici specijalnih jedinica dobijali su bolju negu, hranu, cigarete, itd. od običnih vojnika VJ. Jedna srpska medicinska sestra mi je rekla da nemam "šta da se brinem" jer je sve albansko osoblje već otišlo ili je proterano.
74. Razgovarao sam s jednim pripadnikom Posebne policijske jedinice u sobi koji mi je ispričao kako je njegova jedinica PJP napala neko albansko selo i tamo pobila izvestan broj stanovnika sela, a zatim ih bacila u bunar. Za njima su ubacili granatu. Komandant ih je strogo ukorio i rekao im da se zbog haškog suda ne smeju ostavljati masovne grobnice niti dokazi o zločinima. Pripadnik PJP mi je rekao kako se selo zove, ali zaboravio sam.
75. Ni ja ni moja jedinica Škorpioni nije nikada dobila slično uputstvo ili naređenje. Sve vreme svoje vojne službe u Škorpionima i boreći se uz JNA, JSO i MUP/SAJ, nisam nikada dobio nikakvo uputstvo u vezi sa Ženevskim konvencijama ili o tome šta se od mene očekivalo u vezi postupanja sa neprijateljem ili zarobljenim civilima.
76. Dva dana kasnije, Boca je poslao po mene u prištinsku bolnicu džip s dva pratioca koji su me odveli u ortopedsku kliniku na Banjici.
77. Posle toga su me premestili u Vojno-medicinsku akademiju (VMA) u Beogradu, gde su mi operisali lakat/ruku. Stavili su mi čeličnu šipku, a obavljena je i transplantacija kože.
78. Nikada se nisam vratio na Kosovo. Proglašen sam zdravstveno nesposobnim zbog svoje povrede, a još 12 meseci sam nastavio da primam platu. Svaka dva meseca išao sam na kontrolni pregled kod specijaliste na VMA. On mi je izdavao potvrdu da "nisam sposoban za rad". Potvrdu sam nosio u bazu SAJ-a u Batajnici, gde su mi u gotovini isplaćivali platu.
79. U periodu od 24. marta 1999. do 2. maja 1999. proveo sam ukupno 15-16 dana na Kosovu, u rezervnom odredu SAJ-a.
80. Dana 13. maja 2000. (Dan policije) dodeljeni su mi zlatna medalja i povelja. U povelji se navodi da mi se dodeljuje nagrada za "profesionalizam" u izvršavanju dužnosti kao pripadnik SAJ-a u sastavu MUP-a Srbije. Nagradu mi je dodelio tadašnji ministar unutrašnjih poslova Stojiljković. Za nagradu su me predložili

Trajković i Tutinac. Šest ili sedam drugih aktivnih pripadnika SAJ-a takode su toga dana dobili nagrade.

81. Dok sam bio na Kosovu nisam znao za uklanjanja tela albanskih civila, žrtava navodnih pokolja. Ni ja ni niko od pripadnika moje izviđačke jedinice nismo nikada dobili zadatak da iskopamo ili premestimo tela s bilo kog mesta na Kosovu. Međutim, sećam se da sam jednog dana, oko podneva, sredinom aprila 1999, sedeo i pio kafu u jednom kafiću na Kosovu i video kako su se pored mene provezla dva kamiona s otvorenim zadnjim delom i odvezla u pravcu Prištine. Video sam kako u zadnjem delu svakog od tih kamiona leži pet ili šest tela u civilnoj odeći. Kamione su vozili uniformisani policajci. Vlasnik kafića je rekao da tela voze u Obilić da bi ih tamo spalili. U Obiliću kod Prištine se nalazi velika elektrana.
82. Otada sam čuo i pročitao da se velik broj tela, navodno albanskih civila sa Kosova, nalazi u bazi SAJ-a u Batajnici ("13. maj"). Poznajući tu bazu, kao što je ja poznajem, mislim da su tadašnji komandant SAJ-a i drugi iz organa vlasti znali za pokopavanje tih tela. Kamioni s tim telima nisu mogli ući u bazu bez zvaničnog naređenja i odobrenja, jer se pre ulaska u bazu moralo proći kroz dva kontrolna punkta vojne policije.
83. Dosad je samo jednoj osobi suđeno za ubistva civila u Podujevu u incidentu koji sam opisao u paragrafima 47-51 gore; bio je to Saša CVETAN. Njemu je zapravo dvaput suđeno. Prvi put pred Okružnim sudom u Prokuplju. Meni se obratio Žarko KALANJ, Sašin glavni branilac, koji je želeo da "pomognem" Saši. Prosledena mi je i unapred napisana izjava. Ta izjava nije bila istinita. Oslobadala je Sašu umešanosti u zločin. Ja sam, u stvari, trebao da mu pružim alibi tako što bih tvrdio da je bio sa mnom kad je došlo do incidenta, te da je samo iz puške opalio u vazduh. Advokat me je čak odveo u zatvor gde je Saša bio pritvoren, kako bih se video sa njim. Rekao sam Saši da kaže istinu.
84. Na svedočenju sam tvrdio da se ne sećam. Tako sam odgovarao na sva pitanja. Plašio sam se da pred Sudom kažem istinu. Svi koji su svedočili lagali su da pomognu Saši.
85. Verujem da je ministar pravde video šta se događa, pa je stoga suđenje premešteno u Okružni sud u Beogradu. Suđenje je počelo ispočetka 2003. godine. Kontaktirao sam neke ljude informišući ih o tome šta je istina o incidentu i šta su činjenice.
86. Kalanj, CVETENOV glavni branilac, mi je preko Sašinog brata poručio da se nadem s njim u Novom Sadu. To je bilo negde 5. decembra 2003. I našli smo se. Ovaj put je bio obazriviji i nije imao unapred pripremljenu izjavu. Umesto toga, rekao mi je, odnosno instruisao me, kako da odgovaram na pitanja. Uglavnom, trebalo je da kažem da se ne sećam, te da je civile u Podujevu najverovatnije ubio NATO.

87. Dana 10. decembra 2003. pozvan sam na suđenje kao svedok optužbe. Kad sam došao da svedočim, na sudu se pojavio Boca sa nekoliko svojih telohranitelja. Ponudio mi je 100.000 DEM da svojim svedočenjem ne impliciram njegovog brata Dragana. Ja sam odbio. Strahovao sam za vlastiti život, pa sam zatražio zaštitne mere. Tog dana nisam svedočio. Dva dana kasnije, iznenada sam pozvan - ne zbog mene, već zbog Boce - i pred Sudom sam rekao istinu.
88. Saša CVETEN je na kraju suđenja, u martu 2004, osuđen zbog ubistva civila u Podujevu i odmerena mu je najveća kazna od dvadeset godina.

89. Pred Međunarodnim krivičnim sudom za bivšu Jugoslaviju voljan sam da svedočim o događajima koje sam opisao. Ali, postoje značajna pitanja koja me brinu, a tiču se moje bezbednosti i svedočio bih samo u slučaju kada bi mi bilo garantovano da moja bezbednost ne bi bila kompromitovana.

KRAJ IZJAVE

DEKLARACIJA

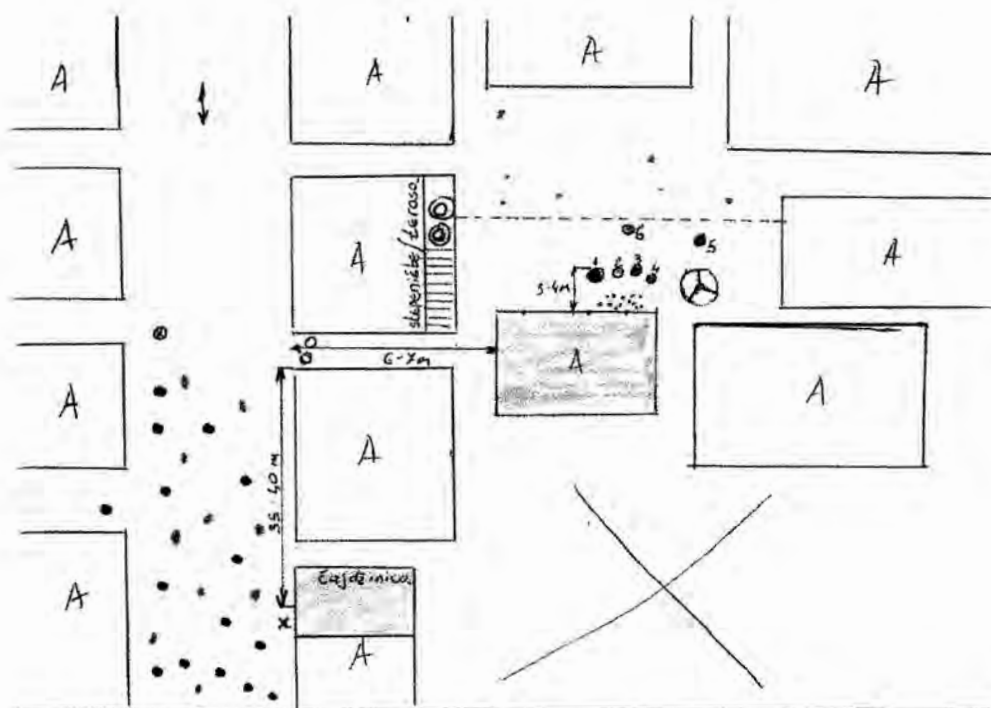
Upozoren sam na to da bi moja izjava mogla da bude data na uvid organima unutrašnjih poslova i/ili drugim pravosudnim organima. **Ne pristajem** na to da se moja izjava da na uvid navedenim organima, prema nahodenju Tužilaštva Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju.

POTVRDA SVEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na srpskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svom znanju i sećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svestan sam da se može upotrebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na području bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan sa javno svedočim pred Sudom.

Potpis: _____

Datum: _____

Dvoriste

Legenda

ulica

1. Cvetan Saka

2.

3.

4.

5. Nepoznati policajac u plavim uniformama

6.

7. Albanski cidići (12 osoba 7 njihove majke)

8.

9.

nepoznati pripadnici "Skorpiona"

10.

11.

satelitska antena

srušena žičana ograda

12. Cerić Nebojša

policija u plavim uniformama

specijalci SAJ-a i "Skorpioni"

osoba koja je odvojen od grupe

stoparić Goran
Tomić Milovan

Isotafol

A porodične kuće

↓ ulica

X nepoznato

06.07.2006

Stoparić Goran

95-NS-01

04.05.2004

Stoparić Goran

[Signature]